

tiges med Afskrivning (Maskinskrivning og Stenografi), Telefonpasning og lignende Arbejde, der ikke er egnet til at bibringe de paagældende en hel eller delvis Uddannelse i Faget, ikke kan antages at henhøre under Lærlingeloven.

Angaaende dette Spørgsmaal har det gentagne Gange fra Handelsstandens Side været gjort gældende, at der ogsaa bortset fra de ovennævnte Undtagelser: Maskinskrivning, Stenografi og Telefonpasning findes ikke ubetydelige Omraader, hvor det vil være uhensigtsmæssigt at paalægge Virksomhedens Indehaver at give de paagældende unge Mennesker en virkelig Uddannelse. Dette menes for det første at være Tilfældet i en Række Virksomheder, der er af saa speciel Art, at det ikke vil være muligt at give Lærlingen en egentlig Uddannelse i Faget (f. Eks. Ekspedition i en Række Forretninger, der udelukkende forhandler en enkelt Slags Varer). Men dernæst menes det at være nødvendigt for Principalerne indenfor en Række Virksomheder, — og dette gælder navnlig indenfor Kontorvirksomheder — at kunne antage unge Mennesker til at udføre visse Slags Arbejde indenfor Virksomheden, uden at det derved paalægges dem at give de unge Mennesker en Uddannelse i Faget, hvad der heller ikke har været disses Formaal at opnaa ved Antagelsen til den paagældende Stilling.

Udvalget er for sit Vedkommende enig i, at bortset fra de allerede nugældende særlige Undtagelser: Budtjeneste og rent Haandlangerarbejde som Ind- og Udpakning, Afvejning, Ombæring af Varer, bør Loven i sin Helhed være gældende for Handelen, og at navnlig den teoretiske Uddannelse i videst muligt Omfang bør sikres de unge Mennesker, saaledes at Reglerne herom snarere bør udvides.

Paa den anden Side er Udvalget klar over, at et ikke ringe Antal af de unge Mennesker, som søger Arbejde ved Handels- og Kontorvirksomheder, ikke gaar ind til dette Arbejde i den Hensigt at opnaa en virkelig alsidig Uddannelse for senere at blive Udøvere af Faget, men kun derved søger en midlertidig Beskæftigelse indtil Overgang i anden Virksomhed eller blot søger et Erhverv, hvor de ved at beskæftige sig med et Specialarbejde, som kun kræver en vis Rutine, saa hurtigt som muligt kan skaffe sig et Levebrød.

Dette gælder i første Linie for unge Mennesker, der er beskæftigede med Kontorarbejder, som Telefonpasning, Maskinskrivning, Stenografering og lignende Arbejder. Men man er ikke blind for, at ogsaa med Hensyn til unge Mennesker, der antages til Beskæftigelse med visse elementære Arbejder indenfor Bogholderi, Regnskabsføring o. l. vil en Fastholdelse af Pligten til Uddannelse i selve Virksomheden kunne virke urimelig og noget uhensigtsmæssig for Virksomheden. De samme Betragtninger gør sig gældende for unge Mennesker, som antages til Ekspedition i Specialforretninger, hvor de er beskæftigede med at sælge en enkelt Slags Varer, f. Eks. Cigarforretninger, Sæbeudsalg, Osteforretninger eller lign., og hvor de derfor ikke kan opnaa en virkelig handelsmæssig Uddannelse, hvad der heller ikke i Almindelighed kan antages at have været deres Formaal.

For alle disse unge Menneskers Vedkommende synes det forsvarligt at lempe Lovens Regler saaledes, at man frafalder Forpligtelsen for Principalen til at give dem en egentlig Uddannelse i Faget, naar man samtidig sikrer dem de sociale Goder, som Loven tilsikrer Lærlinge, navnlig med Hensyn til teoretisk Uddannelse.

Som Udtryk for denne Opfattelse, hvortil de Repræsentanter for Principalerne og Funktionærerne indenfor Handelen, som Udvalget har forhandlet med i det store og hele har kunnet give deres Tilslutning, forslaaer Udvalget derfor, at Lovens Krav om Oprettelse af Lærekontrakt ikke fastholdes for disse unge Menneskers Vedkommende, men at der da træffes Bestemmelse dels om, at der i disse Tilfælde skal oprettes skriftlig Kontrakt indeholdende Bestemmelser om Opsigelsesvarsel, Lønvilkaar samt, om at den paagældende for Principalens Regning skal være sygeforsikret i en anerkendt Sygekasse, dels om at Principalen skal forpligte sig til at holde disse unge Mennesker til at deltage i Undervisningen i den stedlige statsunderstøttede Handelsskole, — jfr. Lov Nr. 361 af 23. Juni 1920 — samt afholde Udgifterne herved. Navnlig denne sidste Bestemmelse har man ment vilde betyde et meget stort Fremskridt, idet man derved opnaar, at den unge Mand eller Kvinde, som beskæftiges ved ensidigt Specialarbejde, opnaar en vis teoretisk Uddannelse indenfor Faget, som vil kunne være af megen Værdi for den paagældende eller ved en Overgang til en anden mere kvalificeret Beskæftigelse indenfor Handels- og Kontorfaget.

Afgørelsen af, hvorvidt en Antagelse falder ind under disse Undtagelser, foreslaas i Tvivlstilfælde henlagt til den stedlige Lærlingekommission under Rekurs til Socialministeriet.